हृष्टापि सा ह्री विजिता न साक्षादाशिभः सखीनां सर्गः ७
प्रियमभ्यनन्दत् । स्थलीनवाम्भः पृषताभिवृष्टा
मयूरकेकाभिरिवाभ्रवृन्दं ॥६९॥ इति शिरसि सवामं
पादमाधाय राज्ञामुदवहदनवद्यां तामवद्या
दपेतः । रथतुरगरजोभिस्तस्य रूक्षालकान्ता
समरविजयलक्ष्मीः सैव मूर्त्ता बभूव ॥७०॥

हृष्टेति। हृष्टा हर्षं प्राप्तापि सा इन्दुमती प्रियमजं साक्षात् स्वयं ह्रया लज्जया विशेषेण जिता सती नाभ्यनन्दत् प्रशशंस किन्तु सखीनां वाग्भिरभ्यनन्दत् केव नवानां नवीनानामम्भसां जलानां पृषतैर्बिन्दुभिरभिवृष्टा सिक्ता स्थली अकृत्रिमा भूमि र्मयूराणां केकाभिर्व्वाणीभिरभ्राणां मेघानां वृन्दं समूहमिव ॥६९॥ इतीति। सोज इत्युक्तप्रकारेण राज्ञां शिरसि वामं पादं चरणमाधायारोप्य तामिन्दुमतीमुदवहत् आनयतिस्म किं० सः अवद्याद्दोषादपेतोरहितः किं० तां न विद्यते अवद्यं दो षोयस्यास्तां तस्याजस्य रथानां तुरगाणामश्वानाञ्च रजोभिर्धू लीभिः रूक्षा अस्निग्धा अलकानां केशानामन्ता यस्याः सा इन्दुमती एव मूर्त्ता मूर्त्तिमती समरस्य संग्रामस्य योविजय स्तस्य लक्ष्मीर्व्वभूव ॥ ७० ॥